

σεν ἴδιας αὐλάς, ή νὰ γίνωνται αὐλικοὶ, καὶ πολλάκις (τίς ἡθελε τὸ πιστεύειν!) συνεργοὶ τῆς ἀνομίας τῶν κοσμικῶν ἡγεμόνων. Τῶν ὑποκριτῶν τῆς ἀρετῆς ὁ ἀριθμὸς ὀλιγοστεύει καθημέραν· καὶ αὐτὴ τοῦ κοινοῦ λαοῦ η πρὸς αὐτοὺς σήμερον ἀδιαφορία (τοὺς ὅποιους δὲν εἶναι πολὺς καιρὸς ἀπὸ ἐπροσκύνει ὡς θεοὺς) δείχνει, διὸ η τυπογραφία ἐφώτεσεν ἀκόμη καὶ τὸν κοινὸν λαόν. Καὶ διὰ νὰ μεταχειρισθῶ τὴν ὅποιαν πρὸ μηροῦ ἔχαμεν εὐφεστάτην παραβολὴν ἔνας ἀπὸ τοὺς συγγραφεῖς Γάλλους, η τυπογραφία ἀνανεόνει καθημέραν τὸ θαῦμα τῆς Πεντηκοστῆς. Δι᾽ αἰτῆς καταβαίνει εἰς τὰς κεφαλὰς τῶν ἀνθρώπων η γνῶσις τῆς ἀληθείας μὲ τόσα μέσα, διὸ εἶναι τῆς Ευρώπης αἱ γλώσσαι, εἰς τὰς ὅποιας ἔκδιδονται βιβλία.

Απὸ τόσα μέσα, δοσα μᾶς ἔχάρισεν η τυπογραφία, ἀπαραιτήτως ἀναγκαῖα εἰς τὴν τελειοποίησιν τῆς τέχνης τοῦ βίου, πόσα εἰχαν οἱ παλαιοί; Ολίγα βιβλία τῶν φιλοσόφων, τὴν Ἐκκλησίαν, καὶ τὸ Θάταρον.

Τὰ βιβλία τῶν φιλοσόφων, δχι μόνον ησαν ὀλίγα, ἀλλ' ἐγίνοντο καὶ εἰς ὀλίγους γνωστὰ, διὰ τὴν δυσκολίαν τῆς ἀντιγραφῆς καὶ τὸ πολυδάπανον τῆς ἀποκτήσεως. Διὰ νὰ ἔχῃ τις ὀλίγα βιβλία, ἐπρεπε νὰ ἥναι ὑπέρπλουτος· διὰ μόνα τρία συγγραμμάτια Πυθαγορικὸς ἐπιλήρωσεν ὁ Πλάτων δοσα σήμερον ἀρκοῦν εἰς ἄγορὰν τριῶν χιλιάδων*. καὶ ὁ Σωταῖκος Κλεάνθης, μὴν ἔχων ν' ἀγοράζῃ τὰ εἰς γραφὴν ἀναγκαῖα, ἔγραψ' ὁ ταλαιπωρος εἰς ἔστραπα καὶ βωδίων ὀμοπλάτας. Ο κοινὸς λαὸς, δοτεις ἔχει μάλιστα χρείαν τῆς ὁδηγίας τῶν φιλοσόφων, δὲν ἐγνώριζεν ὀλότελα τὰ βιβλία των, ο.δ ἂν τὰ ἐγνώριζεν, ἐδύνατο νὰ ὀφεληθῇ πολὺ ἀπ' αὐτὰ, καὶ διὰ τὴν ἀμεθοδίαν τῶν βιβλίων, καὶ διὰ τὴν ἀδυναμίαν νὰ κρίνωσι μεταξὺ τόσων φιλοσοφικῶν αἱρέσεων, ποία ἀληθῶς ἔδιδασκε τὴν Βιωτικήν. Πρόσθετος τρίτον καὶ βαρύτερον ἀτύχημα τοὺς σοφιστὰς, ἀπὸ τοὺς ὅποιους ἐγειρίσθη τότε η Ἑλλάς, καὶ τοὺς ὅποιων ἔργον ητο νὰ σείωσι τὰ θεμέλια τῆς Βιωτικῆς ἐπειδὴ κατὰ τὸ πολυθρύλλοντον αὐτῶν δόγμα, “Νόμων καὶ λόγων, νόμων κακῶν,” ἔξηλείφετο σχεδὸν πᾶσα διαφορὰ μεταξὺ κακίας καὶ ἀρετῆς, μεταξὺ κακοῦ καὶ χρηστοῦ πολίτου. Ἐμεναν λοιπὸν εἰς τὸν κοινὸν λαὸν η Ἐκκλησία καὶ τὸ Θάταρον, δύο διδασκαλεῖα τῆς πολιτικῆς διαγωγῆς του.

Εἰς τὴν Ἐκκλησίαν οἱ διδάσκαλοι του ησαν οἱ δημαρχοί· δχι κακοὶ διδάσκαλοι, ἀν ὀμοίσαξαν ὅλοι τὸν Δημοσθένην καὶ τοὺς ὄμοιούς τοῦ Δημοσθένους. Ἀλλ' ἀντὶ τῶν φίλων τῆς πατρίδος τούτων δημαρχῶν ὑπερίσχυαν εἰς τὰς ἀκοὰς τοῦ λαοῦ οἱ ἔξωλέστατοι τῆς πατρίδος τῶν προδόται. Καὶ τούτο ἐπρεπεν ἐξ ἀνάγκης νὰ συμβαίνῃ, διὸ ἐκκλησίασαν ὅλοι οἱ πολῖται χωρὶς ἔξαιρεσιν, καὶ δχι μέρος πολιτῶν ἐκλεγμένων ἀπὸ τοὺς λοιποὺς, ὡς πράσσεται σήμερον εἰς τὰς κοινοβουλευτικὰς πολιτείας.

* Εκατὸν μυᾶς, ἦγουν σχεδὸν ἐννέα χιλιάδες φράγκων, ή 38,000 γρόσια.

Οι Κωμικοὶ ποιηταὶ ἡθελαν διορθώσειν τὰ ἡδη καὶ τὴν πολιτείαν τῆς πατρίδος, ἐὰν εἰς τόπον τῆς ἀναγκαίας εἰς τὴν σκηνὴν ἐλευθερίας, δὲν ἔβαλλαν τὴν ἀπόλυτον βωμολογικὴν ἔξουσίαν νὰ διασύρωσιν ὄνομαστή τοὺς πολίτας, ἀντὶ νὰ κωμῳδῶσι γενικῶς τῶν πολετῶν τὰς κακίας. Καὶ ὑπομονὴ, ἀν ἐπειρωτίζετο η κακή των γλῶσσα εἰς μόνους τοὺς κακοὺς πολίτας· ἵσως ὁ θεατρισμὸς ἡθελε γεννήσειν εἰς τὰς ψυχάς των τὴν σωτηρίον αἰσχύνην καὶ μετάνοιαν. Ἄλλα κωμῳδοῦντες καὶ τοὺς χρηστοὺς πολίτας, ἔδιδαν ἀφορμὴν εἰς τοὺς κακοὺς νὰ γίνωνται ἀναισχυντότεροι. Νὰ δοξάζεται πλόν παρὰ νὰ ἐντέπεται εἰχε δίκαιον ὁ Κλέων, ἀλλοίων τόνομά του εἰς τὴν αὐτὴν σκηνὴν, διὸν ἐθετίσθη ὡς λαοπλάνος καὶ ὁ μέγας τῆς Βιωτικῆς διδάσκαλος Σωκράτης. Τὸ θέατρον τότε μόνον θεραπεύει τὰς κακίας, διατά τὰς πολεμῆ, χωρὶς νὰ ὀνομάζῃ τοὺς κακούς· δύοτι τότε μόνον βάλλει τὸν καθένα εἰς ὑποψίαν νὰ λέγῃ, : Μή πως εἰμὶ ἐγώ; ἀλλ' διατά ὀνομάζῃ ἔνα, καθεῖται ἀπὸ τοὺς λοιποὺς ἔχει νὰ παρηγορῆται, λέγων, τὸ, Δὲν εἰμὶ ἐγώ.—ΚΟΡΑΗΣ.

ΟΙ ΠΑΡΙΣΙΟΙ, ΑΠΟ ΤΟΥ 1789 ΜΕΧΡΙ ΤΟΥ 1815.

2.

ΠΑΤΣΙΣ ΤΩΝ ΒΑΣΙΛΙΚΩΝ ΔΙΚΑΙΩΜΑΤΩΝ— Η ΕΙΚΟΣΤΗ ΙΟΥΝΙΟΥ, ΚΑΙ Η ΔΕΚΑΤΗ ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ.

ΕΙΠΑΜΕΝ ἡδη, οτι φυγὼν ὁ Λοδοβίκος παγοικὶ ἐκ Παρισίων μὲ σκοπὸν νὰ ἔξελθῃ ἀπὸ τὰ Γαλλικὰ χώματα, ἔφθασε μὲν ἀπαρατήρητος εἰς Βαρέννας, ἀλλ' ἐμποδίσθη ἐκεῖ πάσης περαιτέρω προσόδου· κατὰ συνέπειαν δὲ τῆς ἀνακαλύψεως ταύτης, ἐκομίσθη ὀπίσω εἰς τὴν μητρόπολιν. Ή πρώτη πρᾶξις τῆς συνέλευσεως ἡτο νὰ καταπάνωσαι τὴν δύναμιν τοῦ ἀνακτοῦ, καὶ νὰ φυλάττωσιν αὐτὸν κατάκλειστον μεδ' ὅλης τῆς βασιλικῆς οἰκογενείας. Ή δ' ἀκόλουθος αὐτῶν πρᾶξις ἡτο η παρασκευὴ συντάγματος, τὸ ὄποιον, μολονότι πάμπολι διέφερεν ἀπὸ τὸ πρώτων τῆς Γαλλίας πολίτευμα, ἡθέλησεν ὅμως ὁ βασιλεὺς νὰ τὸ ὑπογράψῃ, εὔελπις ὅτι οὕτω πως ἐνδεχόμενον ἡτο νὰ λάβωσι τέλος αἱ τῆς πατρίδος αὐτοῦ ταραχαί. Τὴν 13ην λοιπὸν Σεπτεμβρίου, 1791, ὑπῆγεν εἰς τὴν συνέλευσιν, καὶ ὑπέγραψε τὸ νέον σύνταγμα, καθ' ὃ ἡτον ὑπόχρεων νὰ συνεδρίαζῃ μετὰ τῶν ἀντιπροσώπων ὡς ἀδιάκριτον ἀτομον.

Τοὺς ἐφεξῆς ἐννέα μῆνας ὁ βασιλεὺς τίποτε σχεδὸν δὲν ἐσήμαινε· καὶ η ἡθελητὴ δὲ συνέλευσις, ἡτις κατ' αὐτοῦ ἐθριάμβευσεν, παρεχώρησεν εἰς δευτέραν, ἐν ἡ ἐπεκράτουν βιαιότεραι δημοκρατικαὶ ἀρχαί. Ο βασιλεὺς ἡναγκάσθη νὰ δεχθῇ ὑπουργεῖον, συγκείμενον ἐκ τοῦ δημοτικοῦ κόμματος· ὅτε δὲ τὸν Ιούνιον, 1792, ἐκήτησεν ν' ἀπαλλαχθῇ τῆς αὐτῶν κυριότητος, σαφῶς ἐφάνη πόσον ἀδύνατος εἰχε καταντήσειν. Μετὰ τὴν ἀπόλυσιν τῶν δημοτικῶν ὑπουργῶν, πλῆθος λαοῦ συ-

ηχθη εἰς τὸ προάστειον τοῦ ἀγίου Ἀντωνίου, οἵτινες, τὴν ὑποκεχυμένην ἔχοντες ἀδειαν τῶν ἀστυκῶν ἄρχῶν, τὰ αἰσχυστα ἐπράξαν. Ἰὴν 20ην πρόβησαν εἰς τὸν οἰκον τῆς συνελεύσεως, ὅπου ἐκ τῶν δημαργῶν εἰς ἔξεφώνησε λόγον, μεμφόμενος τολμηρότατα τὸν πρόεδρον καὶ τὰ μέλη διότι δὲν ἐβάδιζον ταχύτερα εἰς τὴν ὁδὸν τῆς ἀναρχίας. Ἡ Θαρυβώδης συναγωγὴ, συγκειμένη ἀπὸ σχεδὸν ἑκατὸν χιλιάδας ἀνδρῶν, γυναικῶν, καὶ τέκνων, προεχώρησε τότε εἰς τὸ παλάτιον, ὅπου μετὰ μικρὰν ἀπὸ τοὺς σωματοφύλακας ὀντίστασιν σπάσαντες τὰς πύλας εἰσῆλθον. “Ἀφοῦ ἀνέβησαν εἰς τὸ παλάτιον”, ἔγραφεν ἐκ Παρισίων ὁ Κοραῆς, “ἐτρέξαν ὡς μαινόμενοι, ἄλλοι εἰς τὸν θάλαμον τοῦ βασιλέως, καὶ ἄλλοι πρὸς τὴν βασίλισσαν ὁ βασιλεὺς εἶχε κλεισθῆν εἰς τὸ οἰκημά του μὲ δίλιγους σωματοφύλακας ἀλλὰ βλέπων, ὅτι ὁ ὄχλος μετεχειρίζετο τὰς ἀξίνας διὰ νὰ σπάσῃ τὴν θύραν τοῦ οἰκημάτος, ἐστηκώθη μόνος του μὲ ἄκραν μεγαλοψυχίαν, καὶ ἤνοιξε καὶ τὰς δύο πτύχας τῆς θύρας. Εὐδίνς τὸ οἰκημα ἐγέμισθη ἀπὸ τόσους ὥπλισμένους, ὥστε ἡτον ἀδύνατον νὰ σωθῇ ὁ βασιλεὺς μὲ τοσοῦτον δίλιγον ἀριθμὸν σωματοφύλακων ἐσύρθη λοιπὸν εἰς τὸ παράθυρον, καὶ ἐκεῖθεν ἤρχισε νὰ δημηγορῇ τὸν ὄχλον, ἐρωτῶν τὴν αἰτίαν, διατί ἔρχονται πρὸς αὐτὸν μετὰ μαχαιρῶν καὶ ἔγκλων. Εἰς τοιαύτην φοβεράν περίστασιν ὁ Λοδοβίκος ἐφέρθη μὲ σταθερότητα μεγάλην καὶ φρόνησεν δύτως βρασιλεήν, ἐνωμένην μὲ ἄκραν γαλήνην καὶ εὐμένειαν. Τὸ πρόσωπόν του, λέγουσι, δὲν ἦλλαξε παντελῶς, οὔτε παραμικρὸν φόβον ἔδειξεν εἰς τοιοῦτον κίνδυνον. Καὶ ἵσως αὐτὴν ἡ σταθερότης τὸν ἡλευθέρωσεν ἀπὸ τὴν σφαγήν. Τοὺς εἶπε μὲ γελαστὸν πρόσωπον, ὅτι αὐτὸ τὸ κίνημα ἡτον ἐναντίον εἰς τοὺς νόμους, τοὺς ὅποιους αὐτὸς ἀπεφάσισε νὰ φυλάξῃ πάντοτε καὶ μὲ αὐτὸν τῆς ζωῆς του τὸν κίνδυνον. Τότε τὸν ἐπρόσφεραν ἔνα κόκκινον σκούφον, παρκαλοῦντές τον νὰ τὸν βάλῃ εἰς τὴν κεφαλήν του, ὡς σημεῖον τῆς ἐλευθερίας, (διότι ὁ κόκκινος σκούφος εἴναι σήμερον ἐδῶ σημεῖον τῆς ἐλευθερίας, καὶ πρὸ δίλιγων μηνῶν ἐφάνησαν καὶ εἰς αὐτὰς τὰς ὁδοὺς πολλοὶ μὲ κοκκίνους σκούφους ἀντὶ καπέλων). Ὁ δυστυχὴς βασιλεὺς ἔστεψε τὴν βασιλεικήν του κάραν μὲ τὸ Ζακύνθιον σκούφον· τότε ἐφώναξαν μερικοί, Ζήτω τὸ ἔθνος! Ζήτω ἡ ἐλευθερία! εἰς αὐτὰς τὰς κραυγὰς ἀντεφώνει καὶ αὐτὸς ὁ βασιλεὺς μὲ δλην του τὴν δύναμιν, Ζήτω τὸ ἔθνος! Ἡ σύγκλητος ὅμως, μανθάνοντα δλα αὐτὰ, καὶ φοβουμένη μὲ δίκαιον, μὴν ἀκολουθήσῃ κάμμια ἐπιβουλὴ εἰς αὐτὴν τὴν ζωὴν τοῦ βασιλέως, ἐπεμφαν εἰλοτιέσσαρας συγκλητικοὺς μὲ προσταγὴν νὰ περικυλώσωσι τὸν βασιλέα, νὰ διασκεδάσωσι μὲ λόγους εἰρηνικούς τὸν λαὸν, ἢ, ἢ, ἀν αὐτὸ δὲν γένη, ν' ἀποδάνωσι προτειμότερον μὲ τὸν βασιλέα, παρὰ νὰ τὸν ἀφήσωσιν ἀβοήθητον εἰς τοιαύτην καταισχύνην.

“Μερικοὶ ἀπὸ τοὺς συγκλητικοὺς δὲν ἥθελαν νὰ συγκατανεύσωσιν εἰς τὸ νὰ πεμφῶσι συγκλητικοὶ πρὸς

τὸν βασιλέα, καὶ μὲ τοῦτο ἐβεβαίωσαν τὴν ὑποψίαν, ὅτι αὐτοὶ εἶχον κινήσειν κρυφίως τὸν λαόν. Οἱ εἰκοσιτέσσαρες ὅμως συγκλητικοὶ ὑπῆρχαν πρὸς τὸν βασιλέα, καὶ καθ' ἑκάστην ἡμίσειαν ἤραν τοὺς ἄλλασσεν ἡ σύγκλητος, πέμπουσα εἰκοσιτέσσαρας ἄλλους, διὰ νὰ μανθάνη παρὰ τῶν προτέρων τὰ τρέχοντα. “Ἐνας ἀπὸ τοὺς συγκλητικοὺς (τοῦτο εἶναι βέβαιον) ἥθελησε νὰ ἐνισχύσῃ καὶ νὰ παρηγορήσῃ τὸν βασιλέα, λέγων πρὸς αὐτὸν νὰ μὴ φοβήται. ‘Νὰ μὴ φοβᾶμαι!’ ἀποκρίνεται ὁ βασιλεὺς μὲ γενναιότητα· ‘εἰς τοιαύτας περιστάσεις οἱ κακοὶ μόνον φοβοῦνται· ἐγὼ δὲν ἔχω τί νὰ φοβηθῶ, ἐπειδὴ ἡ συνείδησί μου δὲν ἔχει τί νὰ μὲ ἐλέγχῃ.’ Τότε λαμβάνει τὴν χεῖρα ἐνὸς σωματοφύλακος, καὶ τὴν θέτει ἐπάνω εἰς τὴν καρδίαν του· ἐπειτα τὸν λέγει, ‘Εἶπε, φίλε μου, τὴν ἀλήθειαν εἰς ὅλους δοι μὲ περικυλοῦσιν, αἰσθάνεσαι κάνενα κτύπον εἰς τὴν καρδίαν μου;’ Καὶ ἐπειδὴ ὁ σωματοφύλακας τὸν εἶπεν, ‘Οχι, βασιλεύ·’ ‘Οχι, βέβαια,’ ἀπεκρίθη πάλιν οὗτος· ‘καὶ διατί νὰ φοβηθῶ τὸν λαόν μου, τὸν ὃποιον ποτὲ δὲν ἐκακοποίησα;’ Αὐτὰ καὶ ἄλλα παρόμοια συνέβησαν, φίλε μου, εἰς αὐτὴν τὴν δεινὴν περίστασιν· ὕστερον δ' ἀπὸ πολλὰς δημηγορίας καὶ παρακλήσεις τῶν συγκλητικῶν μόλις καὶ μετὰ βίας ἀνεγώρησεν δίλιγον κατ' ὄλιγον ὁ ὄχλος, καὶ μᾶς ἀφῆκε πάλιν τὸν Λοδοβίκον ζῶντα.”

Πολλαχόθεν ἐφθανον ἥδη αἰτήσεις ὑπὲρ τῆς καθαρέσσεως τοῦ βασιλέως· τὴν πρότασιν ἔκαμε πρῶτον εἰς τὴν ἐθνικὴν συνέλευσιν ὁ Βριστότ, τὴν 9ην Ιουλίου, ὑπεστήριξαν δ' αὐτὴν καὶ πολλοὶ ἄλλοι. Ἡ συνέλευσις παρομοίως ἥρχισε νὰ χάνῃ τὴν δύναμιν· καθέτε συνεστήθησαν Ἱακωβινικαὶ καὶ ἄλλαι ἑταῖρεῖαι, εἰς δημοκρατικὰς θεσμοδεσίας ἀποβλέπουσαι, λογαριάζουσαι δὲ μεταξὺ τῶν μελῶν αὐτῶν Σάντερρον, Τοζεπίέρρον, Δάντωνα, καὶ ἄλλους, τῶν ὅποιων μετέπειτα ἔγιναν τόσου φοβερὰ τὰ ὄνόματα. Οἱ ἔξαλεστατοι οὗτοι ἐσχεδίασαν προσβολὴν κατὰ τῶν Τσούλεριῶν, ἥτις ἐνηργήθη τὴν δεκάτην Αύγουστου μετὰ τόσων φρεκωδῶν περιστάσεων, ὥστε πολὺν χρόνον ἡ ἡμέρα ἐκείνη ἐλογίζετο ἀξιοσημείωτος ἐποχὴν εἰς τὴν ιστορίαν τῆς μεταπολιτεύσεως. Δὲν ἐλάνθανε μὲν τὸν βασιλέα δὲ τὸ ἐπέκειτο τοιαύτη συμφορὰ, ἀλλ' ἡγνόει καθ' ἣν ἡμέραν ἔμελλε νὰ συμβῇ· διθεν, μολονότι ίκανοὺς ἡμπόρεσε νὰ συνάξῃ σωματοφύλακας, δὲν ἦτον ὅμως τέλεια προητομασμένος. Περὶ τὰς τρεῖς μετὰ τὸ μεσονύκτιον ἐτάχθησαν οἱ ἐπαναστάται ἐκ διαφόρων μερῶν τοῦ παλατίου, ὡς ἐφαίνετο εἰς προσβολὴν ἀρμοδιώτερον. Φύλοι δὲ τινες τοῦ βασιλέως παρεκάλεσαν αὐτὸν νὰ καταφύγῃ πανοικὴ ἐντὸς τοῦ βουλευτηρίου· καὶ κατὰ πρῶτον μὲν ἡ βασιλίσσα ἡγανάκτησε διὰ τὴν πρότασιν ταύτην, ἀλλὰ μετέπειτα ἐκλινεν εἰς αὐτὴν, μὴ βλέπουσα τρόπον ἄλλον σωτηρίας. Τὸ βουλευτήριον ἦτον ἐγγὺς τοῦ παλατίου, μετέβησαν δ' ἐκεῖ διὰ τῆς ἐκ τῶν κήπων εἰσόδου· ἀλλὰ μετὰ δυσκολίας ἀφέθησαν ὑπὸ τοῦ ὄχλου. Φθάσαντας εἰς τὸ βουλευτήριον, ἔθεσαν αὐ-

τούς ἄπαντας εἰς οἶκημά τι φραγμένον μὲ σιδηρᾶς κιγκλίδας, ὃπου ἔμειναν πολλὰς ὥρας, ἡναγκασμένοι ὅχι μόνον τὰς ἀμφισβητήσεις ν' ἀκούσιν, ἀλλὰ καὶ παχυλὰς προσωπικὰς ὑβρεις ἀπὸ τὰ βιαιότερα μέλη. Τῆς ἡμέρας ταύτης αἱ σημαντικαὶ πράξεις ἡσαν ἡ ἀπόφασις νὰ συγχληθῇ νέα ἐθνικὴ συνέλευσις ὑπὸ τὸνομα Convention, ἡ κατάργησις τῆς βασιλικῆς δυνάμεως, καὶ ὁ διορισμὸς νέου ὑπουργείου, εἰς τὸ δόποιον νὰ λάβωσι θέσεις οἱ βιαιότεροι τῶν Ἰακωβίνων.

'Αλλὰ, τούτων γενομένων εἰς τὸ βουλευτήριον, κατέστη τὸ παλάτιον θέατρον φρικωδεστάτης σφαγῆς. 'Ο ἀφεδεῖς ἔκει στρατὸς ἀγνοῶν ἵσως ὅτι ὁ βασιλεὺς ἀνεχώρησεν ἐκ τοῦ παλατίου, ἔξηκολούθει ἀμυνόμενος αὐτὸν, ἐνῶ κατ' ἀλήθειαν τίποτε δὲν ἐνυπῆρχεν ἀμύνης ἀξιον. Πέρι τὰς ἐννέα ἥρχισεν ὁ λαὸς τὴν προσβολὴν, ἔκαμαν δὲ πρῶτον μεταξὺ αὐτῶν φοβερὰν θραύσιν οἱ Ἐλβετοὶ φύλακες· ἀλλὰ μετ' ὀλίγον, διαταγῆς ἐλθούσης ἀπὸ τὸν βασιλέα νὰ καταθέσωσι τὰ ὅπλα των, ὑπετάχθησαν καὶ ὠδηγήθησαν εἰς τὸ φυλακεῖον. Οὗτοι ὅμως δὲν ἡσαν εἰμὴ εἴδος ἐμπροσθοφύλακῆς· ἔμενον δὲ τοῖς τοῦ παλατίου ἐπτακόσιοι περίπου Ἐλβετοὶ στρατιῶται, ἐκτὸς πολυαριθμων ἄλλων ὑποκειμένων. "Απαντες οὐτοι ταχέως ἔκλιναν· ἥρχισε δὲ τότε μία τῶν αἰματωδεστάτων σφαγῶν—οὐχὶ μόνον δλα τὰ στρατεύματα, ἀλλὰ καὶ οἱ θαλαμηπόλοι, θεράποντες, καὶ τὰ πλέον ταπεινὰ μέλη τοῦ οἴκου, ἀνηλεῶς ἐθυσιάσθησαν· ἀκόμη καὶ τὰ νεκρὰ σώματα κατ' ἐπανάληψιν ἐμαχαίροντο, ὡς νὰ μὴν ἥρκει ἡ τῆς ζωῆς ἀφαίρεσις πρὸς χορτασμὸν τῆς σκληρότητος τοῦ ὅχλου. Περὶ τὰς δύο μετὰ τὸ μεσημέριον, ἄπαντες οἱ φύλακες καὶ οἱ θεράποντες ἡσαν φονευμένοι, τὸν ἀριθμὸν ἔως ὁκτακόσιοι· ἐγγυμνώθησαν δὲ, καὶ ἔρριφθησαν σωρηδὸν εἰς τὴν αὐλὴν ἐμπροσθεν τῶν Τούιλερῶν. 'Αλλ' εἰς τὸ μέσον τῶν δεινῶν τούτων, δύο περιστάσεις ἐμετρίασαν ὀπωσοῦν τὴν ἀχρειότητα τοῦ Παρισινοῦ πλήθους· ἡ μὲν, ὅτι αἱ θεράπαιναι καὶ λοιπαὶ γυναικεῖς τοῦ παλατίου ἀφέθησαν δλαι νὰ ἀναχωρήσωσιν ἀβλαβεῖς· ἡ δὲ, ὅτι ἀρπαγὴ καὶ ληστεία οὐδὲ στιγμὴν ἐσυγχωρήθησαν· διότι ἔνας, φωραθεὶς κλέπτων εἰς τὸ παλάτιον, ἐθανατώθη πάραντα ὑπὸ τῶν συντρόφων του.

Μετὰ τὴν τρομερὰν ταύτην ἡμέραν διενυκτέρευσε πανοικὶ ὁ βασιλεὺς εἰς δωμάτιον ἐγγὺς τοῦ βουλευτηρίου· ἡ ἐπαύριον δὲ καὶ ἡ μετ' αὐτὴν ὁμοίως ἐδαπανήθησαν εἰς τὸν αὐτὸν τόπον. Μόνον ἐνασχόλημα είχον οἱ δυστυχεῖς ν' ἀκροάζωνται τὰς ἀμφισβητήσεις καὶ τὰς προσωπικὰς ὑβρεις τῶν μελῶν, ὀλίγα δὲ μόνον λεπτὰ τοὺς ἐσυγχωροῦντο, ἀπὸ καιρὸν εἰς καιρὸν, δὲν νὰ λαμβάνωσι τροφῆν. 'Επειδὴ δὲ, ὡς προειπαμεν, κατήργησαν τὸν βασιλέα, ἔκριναν καὶ νὰ τὸν φυλάξωσιν· δὲν τὴν 13ην Αὐγούστου, ἀφοῦ τὸν ἐκράτησαν τρεῖς ἡμέρας εἰς τὸ βουλευτήριον, ἐφυλάκωσαν καὶ αὐτὸν καὶ τὴν οίκογένειάν του εἰς πύργον τενά, λεγόμενον Τέμπλον, εἴκοσι στρατιῶτας διορίσαντες φρουρούς αὐτοῦ, καὶ εἰς μηδένα συγχωροῦντες νὰ τὸν πλησιάσῃ. "Εὐ-

ρέθην κατὰ τύχην τὸ ἐσπέρας τῆς δεκάτης τρίτης (λέγει ὁ ἐν Παρισίοις τότε Κοραῆς) εἰς τὸν δρόμον, δῆν ἐπέρασεν αὐτὸς ὁ δυστυχῆς βασιλεὺς διὰ νὰ ὑπάγῃ εἰς τὸν πύργον. 'Αδύνατον εἶναι, φίλε μου, νὰ σὲ περιγράψω τὴν τοιάυτην καταισχύνην· ἦτον αὐτὸς, ἡ βασιλισσα, ὁ υἱὸς, ἡ θυγάτηρ του, καὶ ἡ ἀδελφή του εἰς τὸ ἀμάξιον, συνωδευμένοι ἀπὸ πολλὰς χιλιάδας στρατιῶτῶν πεζῶν καὶ ἵππων. 'Απὸ τὴν σύνοδον διὰ νὰ ἔλθῃ εἰς τὸν πύργον δστις εἶναι πλησίον τοῦ οἴκου, δημού εύρισκομαι, τὸ διάστημα εἶναι τρία τεταρτημόρια τῆς ὥρας σχεδόν. Παράστησε εἰς τὸν νοῦν σου τετρακοσίας ἡ καὶ πεντακοσίας χιλιάδας ἀνθρώπων ἐσπαρμένων εἰς δλον αὐτὸν διάστημα διὰ νὰ τὸν ἔδωσι· παράστησε εἰς τὸν νοῦν σου πεντακοσίας χιλιάδας στομάτων νὰ φωνάζωσιν ἐπὶ ταύτου, Ζήτω τὸ ζήνος! Ζήτω ἡ ἐλευθερία! εἰς τοῦ Λοδοβίκου τὰ ὡτα, τὰ ὅποια τοὺς περασμένους καιρούς ἡσαν συνειδητούν νὰ ἀκούωσι, Ζήτω ὁ βασιλεὺς! καὶ θέλεις καταλάβειν καὶ ὁλίγον τὴν καταισχύνην αὐτῆς τῆς συμφορᾶς. Τούς εἰδὸν πλησίον εἰς τὸ ἀμάξιον. 'Ο βασιλεὺς ἐδείκνυε πρόσωπον ἀκατάπληκτον, ἡ ἀπὸ μεγαλοψυχίαν, ἡ ἵσως καὶ ἀπὸ ἀναισθησίαν· ἡ βασιλισσα ἦτο σκυθρωπή, καθὼς πρὸς τούτους καὶ ἡ θυγάτηρ της καὶ ἡ ἀνδραδέλφη της· ὁ δὲ ταλαιπωρος διάδοχος, μικρὸς ὡν τὴν ἡλικίαν, ἐστρεφε τοὺς ὄφειδαλμοὺς εἰς δλα τὰ μέρη, διὰ νὰ βλέπῃ τὸν ἀναρίθμητον λαόν.

"Εἰς τὰς πολιτικὰς περιπετείας τῶν ἐθνῶν," λέγει ὁ αὐτὸς, "γίνονται πράγματα τερατώδη καὶ ἀπίστα. Τὸ Γαλλικὸν ἔθνος ἔφερε πάντοτε εἰς τοὺς ἰδίους του βασιλεῖς μίαν ἀγάπην ἐξαιρέτον ἀπὸ δλα τὰ ἄλλα ἔθνη, ἀγάπην, ἥτις ἐπλησίαζε τὴν λατρείαν. "Ο Θεός μου καὶ ὁ Βασιλεὺς μου!" αὐτὸν ἦτο τὸ σύμβολον τῶν Γάλλων. Αὐτὴ ἡ παράλογος λατρεία ἐστράφη δῆλη εἰς μῖσος ἀσπονδον, καὶ δὲν ἀκούεις δλα τὸν σήμερον, πάρεξ Λοδοβίκος ὁ προδότης, Λοδοβίκος ὁ τελευταῖος, καὶ ὅχει πλέον ὁ δέκατος ἔκτος, αἰνιττόμενοι δηλαδὴ μὲ αὐτὸν, δτι δὲν θέλουσι πλέον βασιλέα. "Ησαν εἰς διαφόρους πλατείας τῆς πόλεως ἀνδριάντες χάλκινοι, ἀναβάται εἰς ἵππους χαλκίνους, Ἐρρίκου τοῦ τετάρτου, Λοδοβίκου τοῦ δεκάτου τρίτου, τοῦ δεκάτου τετάρτου, καὶ δεκάτου πέμπτου, ἔργα ἀξιόλογα περιφήμων τεχνιτῶν· δλους αὐτοὺς τοὺς χαλκοῖς βασιλεῖς τοὺς ἐστήκασαν, μὴν ὑποφέροντες πλέον νὰ βλέπωσι μήτε τὰς ἀφύχους εἰκόνας ἐκείνων, τοὺς ὄποιους ἐθεοποίησαν ζῶντας· ἐξῆλειψαν τὸ ὄνομα τοῦ νῦν Λοδοβίκου απ' δλας τὰς δημοσίους οἰκοδομάς· ἡ Βασιλεὺς Βεβλεοθήκη τοῦ "Ἐθνους", καὶ οὕτω καθεξῆς δλα τὰ ἄλλα."

"Η φυλάκωσις τοῦ βασιλέως ἐξ ἀρχῆς ἐφάνη εἰς πολλοὺς, δτι καὶ πραγματικῶς ἀπέβη, πρόδρομος τῆς θανατώσεώς του. Κατὰ δυστυχίαν τοῦ Λοδοβίκου εἰς σιδηροῦν τι κιβώτιον, τὸ ὄποιον ἦνοιξαν οἱ τάς Τούι-

λερίας καταπατήσαντες τὴν 10ην Αὔγουστου, εὐρέθησαν, ώς λέγεται, ἔγγραφά τινα, πλήρη ἀποδείξεων ὅτι αὐτὸς ἦτος κρυφίως σύμφωνος καὶ μὲ τοὺς φυγάδας ἀδελφούς του καὶ μὲ τοὺς ἔξω βασιλεῖς. Ἀλλὰ, καὶ πρὶν φανερωθῶσι τὰ ἔγγραφα ταῦτα, τὴν αὐτὴν ἡμέραν τῆς δεκάτης Αὔγουστου, ώς ἡδη ἐνεφέραμεν, ἡ ἐθνικὴ συνέλευσις, ἡ φοβούμενη τὴν ἀκρατον ὄρμὴν τοῦ λαοῦ, καὶ εύρισκουσα τὸν καρόν τὸν ἐπιτήδειον διὰ νὰ κάμη ὁ τι πρὸ πολλοῦ ἐπεζύμει, ἐφήφισεν ὁμοθυμαδὸν τὴν πρὸς καιρὸν κατάργησιν τοῦ βασιλέως καὶ διὰ νὰ ἀθωαθῇ ἀπὸ τὴν ὑποψίαν. ὅτι ἔκαμε πρᾶγμα παρὰ τὴν κοινὴν Σέληνον τοῦ ἔθνους, ἔδωκεν αὐθημέρὸν εἰδῆσιν εἰς ὅλας τὰς ἐπαρχίας νὰ ἐκλέξωσι ν' ους ἀντιπροσώπους, τοὺς ὅποιους νὰ πέμψωσιν εἰς Παρισίους· ἡνίας δ' αὐτὴν σύγχλητος ν' ἀπορασίσῃ, ἀν ὁ Λοδοβίκος πρέπει ν' ἀποκαταστῇ πάλιν εἰς τὸν Θρόνον του ἡ ὁ νιός του ἀντὶ αὐτοῦ, ἡ καὶ ἀν παντάπατν ἡ πολιτικὴ τῆς Γαλλίας κατάστασις ἔχῃ νὰ μεταβληθῇ εἰς δημοκρατίαν, καταργηθέντος αἰώνιώς τοῦ βασιλικοῦ ὄνοματος. Περὶ τὰς 20 λοιπὸν Σεπτεμβρίου συνηλθεν ἡ νέα σύγκλητος, ἥτις δὲν διέφερε τῆς προτέρας εἰμὴ καθὸ πολὺ μᾶλλον ὑποκειμένη εἰς τὴν ἐπιρρόὴν τοῦ ὄχλου, καὶ ἤρχισε πάραντα ἑτοιμασίας διὰ τὴν δίκην τοῦ ἀγαθοῦ μὲν, ἀτυχοῦς δὲ βασιλέως.

Ἐπεται ἡ συνέχεια.

ΙΙΕΡΙ ΗΙΣΤΕΩΣ ΚΑΙ ΠΡΟΣΕΥΧΗΣ.

Η ΗΙΣΤΙΣ δὲν συνίσταται εἰς τὸ νὰ πιστεύωμεν μόνον τὸν Ἰησοῦν Χριστὸν, ἀλλὰ καὶ εἰς τὸ νὰ πιστεύωμεν, ὅτι δσα εἶπε, τὰ εἶπεν ὡς Θεὸς, καὶ δτι εἶναι ἀληθέστατα, καὶ δτι θέλουσι τελειωθῆν ἀφευκτα· «Ο οὐρανὸς καὶ ἡ γῆ παρελεύσεται, οἱ δὲ λόγοι μου οὐμὴν παρέλθωσιν εἰς τὸν αἰώνα» εἶπεν δ ἴδιος. Τὴν πίστιν δ ἀπόστολος Παύλος δρίζων λέγει· «Ἐστι δὲ πίστις ἐπιζημένων ὑπόστασις, πραγμάτων ἐλέγχος οὐ βλεπομένων.» (Ἑβ. ιά. 1). Ο πιστὸς ἀφορᾷ εἰς τὸν Ἰησοῦν Χριστὸν, καὶ στηρίζεται εἰς τὰς παραγγελίας καὶ ὑποσχέσεις αὐτοῦ, καὶ ἰκανοποιεῖ αὐτὰς μὲ τὴν συνέχῃ πρόσδοτον τῆς ἀρετῆς του· «Ἐγὼ εἰμι», λέγει, «ἡ ἀμπελος, καὶ ὑμεῖς τὰ κλήματα· ὃ μένων ἐμοὶ, καχύὸν ἐν αὐτῷ, οὗτος φέρει καρπὸν πολὺν, δτι χωρὶς ἐμοῦ οὐ δύνασθε ποιεῖν οὐδέν.» Καθὼς λοιπὸν τὸ κλῆμα, δταν ἔναι πεφυτευμένον καλῶς εἰς τὴν ἀμπελὸν, διδεῖ καρπὸν, οὕτω καὶ δ Χριστιανὸς, δταν μένη προσηλωμένος εἰς τὰς παραγγελίας τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ, καὶ πίστιν ἔχει θερμὴν καὶ ἔργα πράττει ἐνάρτετα. Πᾶς λοιπὸν Χριστιανὸς πρέπει νὰ ἔναι ἡνωμένος μὲ τὸν Χριστὸν, καθὼς τὸ κλῆμα μὲ τὴν ἀμπελὸν πρέπει νὰ διατηρῇ εἰς τὴν ζωὴν του ὅλα τὰ καρκτηριστικὰ τοῦ θεανθρώπου Λυτρωτοῦ του, δσον δύναται, καθαρώτατη, δηλαδὴ ἀγιωσύνην, πράτητα, καὶ ἀγάπτην· πρέπει νὰ ἐπικαλῆται συγκὰ τὸ ὄνομά του, νὰ τὸν προσκυνῇ ἐνθέρμως, νὰ ζητῇ τὴν βοήθειάν του, νὰ ὑποτάσσεται καὶ νὰ ὑπακούῃ εἰς τὰς ἐντολὰς του, καὶ νὰ ἔχῃ αὐτὸν ὑποστήριγμα τῆς μελλούσης ἐλπίδος του, ὃς ἔχει τὴν καθημερινὴν τροφὴν ἐνταῦθα ὑποστήριγμα τῆς σωματικῆς ὑπάρξεως του. Ο μέγας σκοπὸς τοῦ Χριστιανοῦ πρέπει νὰ ἔναι τὸ κέρδος τῶν ἐπαγγελλομένων οὐρανίων ἀγαθῶν, καὶ ὅχι τῶν γηίων ὃ ἀργηγός, ὃ τελειωτής τῆς ἱερᾶς ἡμῶν θρησκείας Ἰησοῦ Χριστὸς ἔχει, νὰ εἴπω οὕτω, σχεδιασμένον τὸ σχέδιον τῆς σωτηρίας παντὸς Χριστιανοῦ· αὐτὸν τὸ σχέδιον εὑρίσκεται μέσα

εἰς τὸ ίερὸν Εὐαγγέλιον, δπερ εἶναι ἡ σοφία τοῦ Θεοῦ, καὶ τὴν δποίαν ὁρθὴν αὐτὴν σορίαν ἔκαστος τῶν Χριστιανῶν πρέπει νὰ μελετῇ συγκὰ, καὶ νὰ βλέπῃ τὸ σχέδιον τῆς σωτηρίας του, καὶ κατὰ τοῦτο νὰ οἰκοδομῇ τὴν ἀθανασίαν του, καὶ ὅχι νὰ βόσκεται μὲ ἐλπίδας ἀθεμελιώτους, δτι ἐπειδὴ εἶναι Χριστιανὸς ἔχει νὰ σωθῇ χωρὶς νὰ πράξῃ καὶ τὰ πρέποντα· ὅχι κανένες εἰς τὸν κόσμον ἀς μη τὸ ἐπίσην ποτέ· δ Θεὸς εἶναι μὲν ἐλεήμων, ἀλλ ἐναι καὶ δίκαιος, καὶ, ἀν δὲν πληρωθῇ δικαιοσύνη του, δὲν ἐχέσται τὸ ἔλεος του· «Δίκαιος εἰς Κύριε, καὶ εὐθεῖα αἱ κρίσεις σου,» λέγει δ προφήτης Δασίδ.

Ἡ προσευχὴ εἶναι τὸ μόνον ἀνίκητον ὅπλον, τὸ μόνον ἀσφαλὲς φυλακτήριον, ἡ μόνη πανοπλία η οὐράνιος εἰς τὸν Χριστιανὸν· δι αὐτῆς καὶ ἀπὸ παντὸς κακοῦ φύλαττεται, καὶ δτι ζητεῖ παρὰ Θεοῦ, ἔναν τοῦ ἔναι συμφέρον, τὸ λαμβάνει· «Ἄτετε, καὶ δοθήσεται ὅμιλον, κρούστε, καὶ ἀνοιγήσεται.» Ολι μόνον δὲ λαμβάνει, ἀλλ καὶ ἐκ τῶν ἀμαρτιῶν του καθαρίζεται. Οι Νηγενταὶ ἀποφασίσθησαν νὰ γαλῶσι διὰ τὰς πολλὰς ἀμαρτίας των, καὶ διὰ τῆς προσευχῆς ἐσώθησαν δ προφήτης καὶ βασιλεὺς Δαβὶδ μόνον δπλον τῆς στρατείας του εἶχε τὴν προσευχήν δι αὐτῆς καὶ τὸν φοβερὸν ἔκεινον. Γολιάθ κατέβαλε, καὶ πολλοὺς ἄλλους κινδύνους ἀπέφυγεν δ βασιλεὺς Ἐξεχίας ἐνίκησε τοὺς Πέρσας, καὶ ἀπέφυγε τὸν θάνατον μιᾶς μεγάλης ἀσθενείας μὲ μόνην τὴν προσευχήν. διερὸς Χρυσόστομος λέγει, δτι καθὼς εἰς τὸν δρθαλμοὺς εἶναι φῶς δ Φίλιος, οὕτω καὶ εἰς τὴν ψυχὴν εἶναι φῶς δ προσευχή· δταν δ ἀνθρώπος μελετῇ τὰς θείας Γραφάς, τότε δ Θεὸς συνομιλεῖ μὲ αὐτὸν· δταν δὲ προσεύχεται, αὐτὸς συνομιλεῖ μὲ τὸν Θεόν· καὶ αὐτὸν εἶναι τὸ μόνον μέσον, μὲ τὸ δποῖον δύναται τὸ λογικὸν δν, δ ἀνθρωπος, νὰ σχετίζεται πάντοτε δσάκις θέλει μὲ τὸν Ποιητὴν του. Καὶ τοὺς μὴ πράττοντας τοῦτο συγκὰ δ ίερὸς Χρυσόστομος τοὺς στοκάζεται νεκρούς. «Ἐπτάκις τῆς ἡμέρας ἔνεστα σε,» φωνάζει δ Δαβὶδ καθεῖς ὅμιλος, ἀκρυσταὶ μου, ἀς ἐρωτήσῃ αὐτὸς ἔσωτὸν, τούλαχιστον τὸ πρῶτον καὶ τὸ ἐσπέρας, εἰς τὴν ἀρχὴν τῆς νυκτὸς καὶ τῆς ἡμέρας, ἀν ἐκτελῇ τὴν προσευχήν του καθὼς πρέπει, μὲ πίστιν, μὲ εὐλάβειαν, μὲ ἐλπίδα, δ μόνον μὲ τὰ κείλη ψιθυρίζῃ λέξεις τινὰς, δ μήπως καὶ διόλου!—Ν. ΦΙΛΑΔΕΛΦΟΣ.

ΦΙΛΟΣΟΦΙΑ.—Ο φιλόσοφος γνωρίζει τὸ πολύτιμον τῆς ἀληθείας, ζητεῖ αὐτὴν, μελετᾷ περὶ αὐτῆς, δ κοινοποιεῖ αὐτὴν πρὸς ἄλλους. Ο σοφὸς παριστάνει αὐτὴν μὲ τὴν ζωὴν καὶ μὲ τὰς πράξεις του. Η ἀληθεία, η σοφία, δ δρθὸς λόγος, δ ἀρετὴ, δ φύσις, εἶναι δρὶς ἐπίσης δηλοῦντες τὸ πρῶτον τοὺς ἀνθρώπους ὡφέλιμον. Η ἀληθεία τείνει πάντοτε εἰς τὸ φωτίζειν τοὺς ἀνθρώπους· οἱ μᾶλλον πεφωτισμένοι εἶναι οἱ καὶ μᾶλλον λογικοί· οἱ μᾶλλον δὲ λογικοί καὶ μᾶλλον αἰσθάνονται πόσον τὰ διδάσκα των συμφέροντα ἀπάταιοντις τὸν ἐνάρτετον βίον. Χωρὶς τὴν σπουδὴν τῆς φύσεως, ποτὲ δὲν ἐμπορεῖ δ ἀνθρώπος νὰ γνωρίσῃ δποίαν ἔχει σχέσιν, καὶ δποία καθήκοντα δφέλει πρὸς ἔσωτὸν καὶ πρὸς ἄλλους· ἀμοιροὶ δὲ τῆς γνώσεως ταύτης, εἶναι τῶν ἀδυνάτων νὰ ἔχῃ εἴτε σταθεράς ἀρχὰς, εἴτε ἀληθινὴν εὐδαίμονίαν. Εἰς τοὺς μᾶλλον πεφωτισμένους συμφέρει καὶ μᾶλλον νὰ ἔναι ἀγαθοί· μεγάλα προτερήματα πρέπει νὰ φέρωσιν εἰς μεγάλας ἀρετάς. Ο κακοποιῶν εἶναι τυφλός· δ ἀκανόνιστος εἰς μάριορος τοῦ δρθοῦ λόγου· διαγωγῆ του ἀποδεικνύει δτι λανθάνεται περὶ τῆς διδάσκαλον φύσεως, ἀγνοεῖ τὶ δφέλει πρὸς ἔσωτὸν καὶ πρὸς ἄλλους, ποτὲ δξίζει δηρὸς ἔσωτὸν αἰδῶς, καὶ δ τὸν περὶ αὐτὸν ὑπόδηματις δεν εἶναι πεφωτισμένος. Ο ἀναισθητῶν εἶναι ὑποχρεωτικὰς παράξεις, εἰς τὸν ἔπαινον καὶ τὴν εύνοιαν τῶν συντρόφων του, κατ' οὐδὲν διαγέρει ἀπὸ κτήνη· δὲν βλέπῃ δτι αἱ κακίαι του ἔχουν εἰς τὸν διδάσκαλον αὐτὸν ἔλεθρον, δὲν εἶναι νοήμων, μέγαν σκοτῶν ἔχων τὴν ἔσωτὸν συντήρησιν· δὲν δὲν γνωρίζει καὶ δὲν ἐκτιμᾷ τὴν ἔντονην θρησκείαν τῶν συκονωνίας ὡφέλειαν καὶ δὲν μέσα τοῦ καθιστάνειν αὐτὴν ἐπωφελῆ καὶ εὐχάριστον, εἶναι παράφρων, οὐχὶ δὲ φιλόσοφος.